

Således fortsettes til kassen er full, og pakningen må avpasses slik at der også kommer et lag torvstrø øverst, hvorefter lokket settes på.

For alle som ønsker en mindre beholdning epler til eget bruk, vil jeg på det kraftigste anbefale denne metode, og det er et spørsmål om den ikke også kunde brukes i noe større målestokk. Ekstrautgiftene blir ikke så avskrekkende store. Selve pakningen kan utføres av hvem som helst og går meget raskt. Torvstrøet er jo like godt som strømiddel etterpå, og svøpet koster ikke mer enn ca. kr. 3.00 pr. 1000 stk. Man kan gå ut fra at frukten holder sig minst en måned lenger enn ved lagring på almindelig måte under ellers like forhold. Gjør et forsøk!

MERE MULTER OG SKOGBÆR PÅ MYRENE.

Av skogbestyrer Aksel Bakken.

VARE VILLE BÆR er i de siste par menneskealdre blitt en meget betydelig omsetningsartikkel såvel til bruk innenlands som til eksport. Hvor mange dagsverk trafikken år om annet gir, kan jeg ikke si, men selv i flere av våre store tømmerdistrikter menes bærplukking å overgå tømmer hugsten som arbeidsfelt, og det sier ikke så lite bare det. Men hvordan stiller det sig med å holde denne store avl av ville bær vedlike? Er kildene uuttømmelige?

Hvor utmarken blir pent behandlet og får ha den utstrekning den har, kan like stor avkastning fortsatt år om annet påregnes; men vi kan vel ikke gjøre regning med dette, i hvert fall her på Østlandet.

Tyttebær- og blåbærhøstens aller største vanskelighet for fremtiden ligger sikkert i at den er uforenlig med ideelt skogbruk. Begge bærarters lyng hører inn under betegnelsen skoggress. Etter hvert som utnyttningen av vårt verdifulle skogterreng skrider mer og mer frem forstlig sett, vil de arealer som nu optas av bærlyng, minke. Spesielt i yngre skog hvor tetthetsgraden muliggjør produksjon av kvalitetstømmer, er bæravl utelukket. Denne for bærelskere triste kjennsgjerning bør stå klart for alle. Forstmannen er dog ikke alene om å plage bærlyngen, bærplukkeren selv kan ofte gå så rått frem under plukkingen at man uvegerlig får det inntrykk at det er ham maktpåliggende å skade umodne bær, lyng eller gress mest mulig. En avhøstet bærbråte er ofte grusomt mishandlet. Den slags bærplukkere resonnerer som så: «Nu kommer jeg neppe hit igjen i høst, så jeg kan få nyttiggjort mig senere modne bær, og da skal heller ingen annen få godt av dem». Et resonnement som selvfølgelig er helt forkastelig.

Tyttebær- og blåbærmengden kulminerte her på Østlandet antagelig omkring hundreårsskiftet, muldebærene noe tidligere. Mange

tidligere godt bærtrakter holder nu på å gå ut. Det er jo almindelig kjent at man flere steder endog i Østfold, Akershus, Søndre Hedmark o. fl. steder hadde rikt bærende multemyrer ganske nær inn på gårdene. Nu finner man som regel i beste fall kun litt sparsomt multegress uten bær på de fleste av disse myrer. Når markedstilførselen har vært større senere, kommer det av bedre utnytting av samtlige bærtrakter og multemyrer hele landet over.

Til gjengjeld for multenes forsvinden ser det ut til at våre egentlige skogsbær, tyttebær og blåbær, i de senere år går mere ut på myrene, formodentlig en følge av myrgrøftingen.

Som før nevnt har jeg ofte sett stygt mishandlede bærflekker, både i inn- og utmark, men aldri oppnådd å finne endog det aller minste tiltak til hjelp for disse meget matnyttige vekster.

Jordbær og bringebær f. eks. er jo forlenget som kultiverte planter ført inn på vår beste jord, hvor de gjødsles og stelles på omhyggeligste måte, mens multene derimot ikke engang får stå i fred på sur, lite verdifull myr så lenge til de blir modne. Det er selvsagt ikke min mening at vi skal plante tyttebær og blåbær i vår fineste åkerjord, heller ikke å forsøke å få multer til å vokse i havenes tørre «stenbed», men kun vekke interessen for å få multer op igjen på myrer hvor de intet verdifullere fortrenger, og samtidig hjelpe tyttebær og blåbær ut på de myrer som av en eller annen grunn ikke lenger viser sig skikket for multer eller andre mer innbringende vekster. Dette må selvfølgelig ikke skje hvor det er betingelser for en mer intensiv utnyttelse av myrene.

Ennu har vi rikt bærende multemyrer i det sønnen-østenfjellske; noen av disse burde nøie undersøkes så vi fikk vite om bærene stiller spesielle krav til vokseplassen i en eller annen retning. Det samme burde gjøres ved enkelte gode tyttebær- og blåbærmyrer. Kunde hende det viste sig at det ikke skulde så store omkostninger til for å omdanne en bærfattig eller bærløs myr til å bli rikt bærende.

At myrenes bearbeiding og utplantingen eller tilsåingen av et eller annet av ovennevnte bærslag vilde være lett overkommelig, anser jeg for utvilsomt. Hvis ikke eieren selv hadde interesse for tiltaket, kunde han leie myren ut til andre og derved få det før brakkliggende areal nyttiggjort. F. eks. vilde nok turisthotellenes og bondegårdenes sommergjester sette stor pris på en rik multetur av og til.

Man vil kanskje innvende at arbeidet for å bringe våre myrer i en slags bærkultur ikke nytter, da vi aldri får ha bærene i fred. Hertil vil jeg svare at det sikkert er lettere å få fredet en myr som er under «kultur» enn en som ligger uskjøttet. M. a. o., kultivering av vokseplassen for våre ville bær er et middel til å opnå ordnede forhold på området.

Ved litt støttende arbeide på bærmyrene kunde kanskje jevnere avkastning år om annet påregnes, og man kunde uten frykt se den dag i møte da bærlyngen var dreven ut av skogen.